

„Tragikus, felkavaró, akkurátus, humoros,
ézelmes, bánatos és bölcs...”
– Michael Chabon, bestsellerszerző

A VILÁG ÖSSZES TENGERE

GUY GAVRIEL KAY

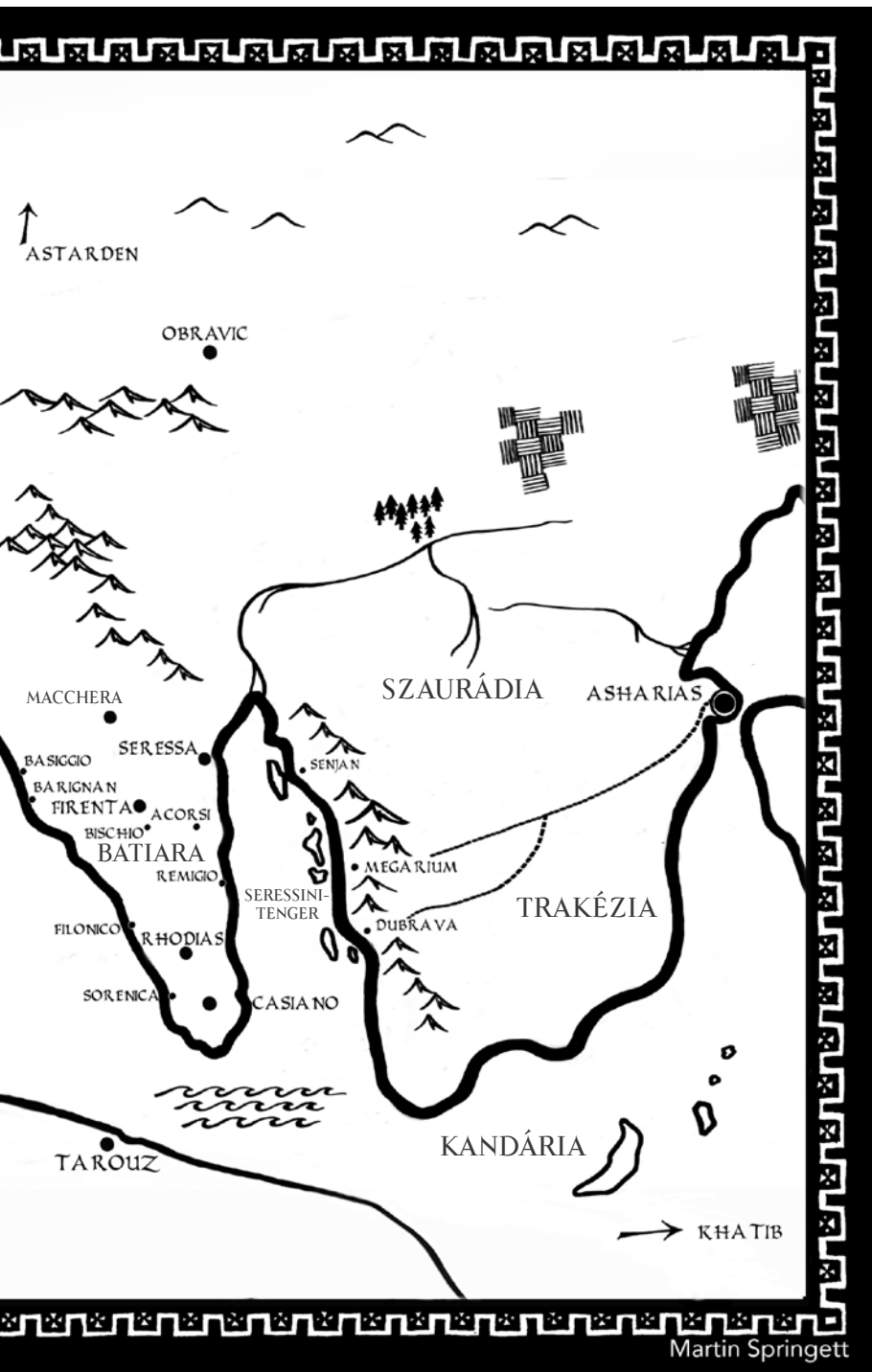
GUY GAVRIEL KAY

A
VILÁG
ÖSSZES
TENGERE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

FŐSZEREPLŐK

(nem teljes lista)

Az Ezüst Tajték fedélzetén

Rafel ben Natan, kindath kereskedő és korzár,¹ született Eszperániában, Almassar város kalifájának egykori követe, az *Ezüst Tajték* fő tulajdonosa

Nadia bint Dhiyan (legalábbis ezen a néven szerepel), a társa, aki Batiarából származik

Elie ben Hafai, Rafel gyermekkori barátja, az *Ezüst Tajték* kormányosa Ghazzali al-Siyab Almassarból, akivel együttműködnek egy feladaton

Abenevenben

Keram al-Faradi, a város kalifája

Nisim ibn Zukar, a vezírje

Tarouzban

Zariq és Ziyar ibn Tihon, testvérek, a város kalifái, hírhedt-híres korzárak

Farai Alfasi, a fivérek nagy hatalmú flottaparancsnoka

Ayaash, a fia

¹ Olyan kalóz, aki állami, királyi felhatalmazással rabolja ki más országok hajóit.

Sorenicában

Raina Vidal, akit a kindathok királynőjének neveznek, Ellias Vidal özvegye

Tamir, a sógornője

Folco Cino d'Acorsi, akivel itt találkozunk először, Acorsi ura, hírhedt-híres zsoldosvezér

Caterina Ripoli, a felesége Acorsiban

Gian és Leone, két fő embere

Rhodiasban

Scarsone Sardi, a jadditák főpátriárkája

Anselmi di Vigano gróf, arisztokrata

Kuraffi ibn Rusad, fogságba esett asharita diplomata, aki di Vigano alkalmazásában állt

Arsenius Kallinikos, sarantiumi tudós, szintén di Vigano alkalmazásában

Seressában

Ricci, megbízott herceg

Guidanio Cerra, Ricci egyik főtanácsadója

Brunetto Duso, Cerra testőre

Branco Ciotto, a Tizenkettek Tanácsának tagja

Tazio, Ciotto rokona

Bentina di Gemisto, a város közelében álló klostrom apátnője

Firentában

Piero Sardi, bankár, Firenta elismert vezetője

Versano és Antenami, a fiai

Saranios della Baiana, Jad főpapja

Pelachi, orvos

Bischióban

Leora Sacchetti, koraérett gyermek
Carlo Serrana, lótenyésztő
Anni, a felesége
Strani és Aura, a gyermekei

Maccherában

Arimanno Ripoli herceg
Corinna, a felesége

Ferriereszben

Gaelle, kindath asszony Marsena kikötővárosban
Isacar, a fivére
Émery, Ferrieresz királya
Hamadi ibn Hayyan, asharita követ
Camilo Rabanez, egy másik követ, Eszperániából

Továbbá

Gurçu, akit Hódítónak vagy Pusztítónak neveznek, Asharias kalifája
Ban Rasca Tripon, mostani nevén Skandir, aki Gurçu és Asharias ellen lázad
Itanios és Ilija, testvérek, Tripon harcosai
Ersani, a Batiara déli részén fekvő Casiano hercege
Querida de Carvajal, Eszperánia flottájának parancsnoka
Ibn Udad, elhunyt, a *Bevezetés a tudásba* szerzője

ELSŐ RÉSZ

I. FEJEZET

ELŐFORDUL, hogy az otthon emlékét túl nagy távolság választja el tőlünk időben vagy térben – végtelen földek, tengerek.

Ahogy telnek az évek, az emlék gyakran megfakul, elhomályosul. És sokszor fájdalom is kapcsolódik hozzá. Vannak, akik álmaikban térnek vissza egykori hangokhoz, zajokhoz, illatokhoz, képekhez. Ám sokan nem álmodnak – vagy nem arról a helyről, amelyet maguk mögött hagytak. Túl nagy a veszteség, túlságosan régi és súlyos a bánat. És vannak, akik ugyan látnak efféle álmokat, de felébredve, a reggel fényénél elfelejtik mindet. Ami áldás lehet.

Akadnak mások, akik nem tudnak feledni. Akik beburkolóznak az emlékeikbe, akár egy nehéz köpenybe. Egy távoli város utcáján sétálnak alkonyatkor, és egy sikátorból feléjük zendül egy vonós hangszer hangja, amely visszarepíti őket a múltba. Talán úgy döntenek, hogy végigmennek azon a kis utcán, arrafelé, ahol egy ablakból kiszűrődő fény kocsmát sejtet, vagy valakinek a házat, amelynek udvarán a nap végén muzsika szól.

Ám többnyire nem ez történik. Nem így döntenek. Talán ahogy fülelnek, kiderül, hogy ez nem az a hangszer, amelyre gyerekkorukból emlékeznek. A dal sem az, amelyet édesanyjuk énekelt nekik altatóul, miután elmondták az imáikat. Itt nincsenek narancsvirágok. Nincsenek leanderek, mimózák, kékeslila virágú zsakarandák. Lehet, hogy ebben a távoli városban akadnak szökőkutak, de nem olyanok, mint amilyenekre abból a régi

időből emlékeznek, mielőtt elhurcolták, gyökerestül kitépték volna őket, mint fát a földjéből.

*Valaki másnak az emlékei vagy a kelő nappal elillanó álmai talán más-
képpen, de éppen úgy keservesek. Szintén régi időkből, talán azelőttről,
hogy gyerekként elrabolták őket, egy olyan helyről, ahol ugyan másfajta fák
és virágok nőttek, de számukra az volt az otthon.*

*Sokféleképpen lehet elveszíteni egy otthont, és számtalan módja van an-
nak, ahogy ez a veszteség rányomja bélyegét a világra.*

Egy mesét is sokféleképpen el lehet kezdeni.

Kinek a hangja, kinek az élete indítja el? (Kinek a halála?) Hol va-
gyunk, amikor történetünk hajója vízre fut a parttól a nyílt tenger fe-
lé, elhaladva a gondos navigálást igénylő sziklák mellett? Vagy hol va-
gyunk, amikor valaki mégis úgy dönt, hogy enged a zene csábításának,
végigmegy egy alkonyi homályba burkolózó sikátoron, és a nyitott aj-
tónál fülel? És rátalál a...

Ezek a dolgok lényegesek az olvasónak vagy a hallgatónak – és így
a mesélőnek is. Lényegesek, akár egy seressai csatorna partján lévő
könyvkereskedésben vásárolt krémszínű pergamenre írják őket, hogy
egy napon kiszedjék, kinyomtassák, és könyvbe kössék, akár egy város
piacterén hangzanak el a történetmondók negyedében, a reggeli és a
déli ima között, kisebb-nagyobb közönség előtt.

Vannak itt nők és férfiak, akik arra várnak, hogy kilépjenek az álta-
lunk teremtet színpadra. Mások szeretettel vagy rosszindulattal köröz-
nek körülöttük (vagy kételyek között, hogy e kettő közül melyik fog
győzedelmeskedni). Sőt talán visszamehetnénk, és kezdhethetnénk a sze-
retett Eszperániájukból elűzött emberekkel. Vagy egy lánnyal, akit rab-
lók ragadtak el az otthonából, messze keletre attól a földtől. Vagy azzal
a férfival, aki...

De lám, odanézz! Miközben ezekről a dolgokról beszélünk, latol-
gatjuk, milyen különbséget jelent, hogyha egyik vagy másik bevezetés
mellett tesszük le a voksunkat, egy hajó siklik az éjszakában, fények nél-
kül halad a part mentén, az utolsó lámpást épp most oltották el a ka-
pitány parancsára.

Madzsriti hosszan elnyúló partja mentén tart egy sekély öbölbe. Öbölbe, amely nincs messze Abeneven városától, de azért elegendő távolságra kell lennie. Egyedül vannak a csillagok és a fehér hold alatt, amíg a másik az égre nem emelkedik. Ahhoz, amiért itt vannak, muszáj láthatatlannak lenniük.

Ez a pont ugyanolyan jónak tűnik a kezdéshez, mint bármelyik másik. Az éjszakai tenger, ez az öböl, a csillagok, a hold, a muzsika az emlékekből. Úgy teszünk, mintha így lenne. Végül is nem a nyílt tenger felé tartunk. Ehelyett leengedünk egy kis csónakot, és kiküldjük a szárazföldre, a köves partra. Három férfi, egy nő, enyhe szellő, tavaszi éjszaka. A parton férfiak várnak rájuk.

Nadia figyelte, amint Ghazzali al-Siyab ellovagol a fogadásukra érkezett férfiakkal, éppen ahogy azt Rafellel megbeszélték. Rafel nagyon értett az ilyesmihez; a nő ezt három év alatt már megtapasztalta.

Al-Siyab most két napig dél felé tart majd, aztán keletnek fordul, elkerülve a falvakat, és további két nap múlva – ekkor már teveháton – újra észak felé indul, hogy a városkapun keresztül megérkezzen Abenevenbe.

Ghazzali arrogáns volt, fiatal, túlságosan is tudatában a jóképűségének, de kifejezetten e feladat miatt jött, emellett mohó volt, és ambiciózus – előnyös tulajdonságok a céljaikhoz. Fizetséget csak a munka elvégzése után kap majd. Így nem fog elszélelni. Az megtörténhet, hogy elárulja őket, de ez nem valószínű.

Sem Nadia, sem Rafel nem ismerte al-Siyabot, de azok bérelték fel erre a feladatra, akik őket is, és ha az ember nem bízik senkiben, nem jut sokra a világban, márpedig ők most épp valami jelentős dologra készültek, vagy legalábbis ebben reménykedtek.

Nos, igen. A merényletek általában jelentőségteljes események, gondolta a nő, magában mulatva. Nem nevetett (ritkán tette), de a sötétben elmosolyodott.

Örült, hogy partra szállhatott. Sok időt töltött a tengeren, mióta maga is megölt valakit, és menekülnie kellett, de jobban szerette a szárazföldet.

Egyszerűen ez volt az igazság. Az ország belsejében született, messze a parttól. Aminek meg kellett volna védenie attól, ami történt vele.

Az ember persze nem feltétlenül úgy éli az életét, hogy az a legboldogabb legyen. Nadia nem volt *boldog*, amiért megölte Dhiyan ibn Anasht, de eszébe jutott, hogy az életéből több időt töltött rabszolgaként, mint szabadon, és ezt már... kibírhatatlannak érezte. Egy kedves ember, aki megvásárol a rabszolgapiacon, bevezet a szavak és számok világába, majd megtanít a fegyverek használatára, hogy a testőre légy, ettől még mindig az az ember, aki birtokol, és arra kényszerít, hogy azt tedd, amit akar, akkor, amikor akarja.

Tényleg, mi köze a *boldogságnak* bármihez is? Rafelnek talán lett volna erre valami válasza. A legtöbb ilyen kérdésre volt, sokat olvasott. Nadia olykor (nem mindig) bölcsességnek tartotta, amit mondott. A férfi néha mosolyra tudta fakasztani.

Máskor bosszantotta, időnként kis híján az örületbe kergette, de jól kijöttek egymással, mióta Rafel felvette az *Ezüst Tajték* fedélzetére, menedéket nyújtva neki. Amivel valós kockázatot vállalt, Nadia ezzel tisztában volt. Az örökös lett a feladata, majd fokozatosan más teendőket is átvett. Ismerte a számokat, noha Rafel azokhoz jobban értett. Ám bizonyos dolgokban hasznát vette: jaddita születésű lévén Nadia alkalmasabb volt bizonyos feladatokra a Közép-tenger északi részén, ahol a napistent imádták. Mostanra pedig már tulajdonostárs volt, részesedéssel a hajóból és a nyereségből. Amely eleinte kicsi volt, aztán nőtt, mert Nadia annál is eszebbnek bizonyult, mint amilyen ügyesen bánt a késekkel, a kindath Rafel ben Natan pedig az a fajta férfi volt, aki ezt még egy nőben is meglátta. Amit Nadia soha nem fog elfelejteni.

Megéltek, az *Ezüst Tajtékkal* kerestek némi pénzt. Mindkét part mentén kereskedtek, északon és délen is. Rafel a messzi nyugaton, a széles, viharosabb tenger kapujában fekvő Almassar város kalifájának alkalmi megbízottja volt. A kindathok gyakran vállaltak ilyen szerepet az ashariták között. Azok megbíztak bennük, részben azért, mert a kereskedelmen és a diplomácián kívül kevés lehetőségük volt a boldogulásra. Nos, talán ott volt még a korzárkodás is, amelyet esetükben ugyanez a kalifa engedélyezett, mivel sürgősen pénzre volt szüksége, és részesedést követelt a portyáik során szerzett zsákmányból.

Nevezhette magát valaki korzárnak, kereskedőnek, csempésznek vagy megbízottnak – esetleg felváltva gyakorolhatta mindezt, mikor milyen lehetőség adódott –, ha ügyes (és szerencsés) volt, elég jól elboldogult a Közép-tengernek ezen a vidékén, amelyet délen a madzsriti partok, északon pedig Eszperánia és Ferrieresz övezett.

Batiarába azonban Nadia nem tette be a lábát. Ezt már a kezdetektől fogva leszögezte. Ha Rafel bármilyen okból azt javasolta, hogy menjenek oda, ő előbb partra szállt valahol. Visszafelé pedig felvették. Ez eddig már kétszer is megtörtént.

Ilyen hosszú idő után nem volt számára hazatérés, ezt eldöntötte.

Nem létezett otthon, ahová visszamehetett volna. Csupán emlékek és halottak. Nem létezik *ő maga* sem, aki visszatérhetne, mondta egyszer Rafelnek, amikor az Batiaráról kérdezte. A férfi sokat kérdezősködött, ám saját magáról alig néhány kérdésre felelt. Nadia emlékezett, hogy erre a kijelentésére válaszul Rafel belekezdett valamibe, természetesen ellentmondva neki – arról, hogy maga mögött kell hagynia a múltat, és előretekintve felépítenie az életét –, de aztán elhallgatott. Nem volt érzéketlen ember, és neki is megvoltak a maga veszteségei, a nő ezzel tisztában volt. Azon tűnődött, vajon Rafel megfogadta-e a saját tanácsát: maga mögött hagyta-e a múltat. Nem kérdezte meg tőle.

Így hát portyáztak és kereskedtek, néha azokat az apró kikötőket és öblöket használva, amelyek a fosztogatóknak, valamint a vámosok és vámosok elől menekülő csempészeknek adtak menedéket. A nagyobb városok kikötőibe akkor hajóztak be, amikor legális áruval kereskedtek. Mindkét partvidéken voltak olyan embereik, akiknél a nyereségük egy részét letétbe helyezték. Ezt Rafel intézte, kindath hittestvéreit vagy egy seressai bankot használva. Nadia megengedte, hogy az ő pénzét is kezelje.

Almassar kalifáján kívül, aki bizonyos védelmet nyújtott nekik, gondosan távol tartották magukat a fontosabb személyiségektől, akik veszélyt jelenthettek rájuk.

Mostanáig. Egészen eddig a feladatig, eddig az éjszakai partra szállásig. Ugyanis két ilyen jelentős figura megtalálta őket, és egy este, még Almassarban, ajánlatot tett nekik. A találkozóra Nadia férfinak öltözött. Almassarban ugyan nem volt valószínű, hogy egy kereskedőhajóról

érkező nőben bárki is felismerne egy szökött rabszolga nőt, de jobb a biztonság. Ez volt Rafel mottója.

Elképzelhető, mondta, amikor a találkozó után ismét kettesben maradtak valakinek a házában (sosem tudták, kiében), hogy abból, amit ezen a megbízaton keresnek, visszavonulhatnak. Többé nem kell a tengert járniuk. Vagy ha szeretnék, teljes mértékben tisztességes kereskedőkké avanszálhatnak, felhagyva a korzárkodással. Ő a kindathok között, Nadia, ahol csak szeretne, a jadditák földjén. Férjhez mehet. Szálljanak csak szembe mások a széllal és a hullámokkal, mondta. Vagy Nadia eladhatná neki a részét a *Tajtékból*, azután követhetné azt az utat a világban, amelyikhez kedve van.

Rafel a hajót eredetileg Almassar kalifájától és néhány idősebb kindath kereskedőtől kapta támogatásként, ám az évek során eleget keregett ahhoz, hogy megvásárolja tőlük. Most már az ő hajója volt, és Nadia volt az, aki résztulajdont kapott belőle, amelyet a nyereségükkel növelt. Három év után már közel állt ahhoz, hogy a hajó negyede az övé legyen.

Ez egy életmód volt. Nem egy otthon. Nadiának *nem* volt otthona, de szabad volt.

– Te ezt választanád? – kérdezte a társát. – A szárazföldön maradnál? A férjhezmenetelről szóló részt elengedte a füle mellett.

A férfi megvonta a vállát. Nadia nem is számított válaszra.

Rafel néhány évvel idősebb volt nála, és a szóbeszéd szerint volt két fia. Talán három. Rafel ben Natan életéről senki sem tudott biztosat. Rendszeresen pénzt küldött Sillinába, az Almassar falain kívül elterülő kindath negyedbe. A szülei ott élnek, Nadia ennyit tudott. Magáért beszélt a tény, hogy még arról sem volt fogalma, van-e felesége. Ám egy diszkrét ember nagyobb valószínűséggel megbízható partner is. Márpedig a férfi diszkrét volt, és okos. Ahogy Nadia is. És meg kell adni, hogy ezt Rafel is elismerte.

Az egyik a három férfi közül, akik vele együtt szálltak partra, most egyedül evezett vissza a kis csónakkal a hajóhoz. Al-Siyab a szárazföld belsejébe tartott. A harmadik férfi csatlakozott Nadiához, hogy a nekik hozott öszvéreken elkísérje Abenevenbe.

A holdfényes éjszakában a nő álruhát öltött: puha, piros gyapjúfejedőt, tunikát, csuklyás köpenyt és muwardi fátylat a szája elé. Rövid haját a sapka alá tűrte. Lábára bőrcsizmát húzott. Mielőtt elhagyta a hajót, leszorította a mellét. Keskeny csípőjű volt, és nő léteére magas. Még napfelkelte előtt elérik majd a part mentén futó főutat, és jobb volt még azelőtt álcáznia magát, mielőtt muszáj lenne.

Sima arcával akár a férfikor küszöbén álló fiúnak is vélhették. Ilyet korábban is csinált már.

Olyasmit, ami Abenevenben következett, ha minden a tervek szerint alakul, eddig még soha.

De nem bánta, hogy asharitákat kell ölnie.

A korlátnál állva Rafel szem elől tévesztette a kis csónakot, mielőtt az elérte volna a partot. Nem nyugtalankodott. Szerencséjükre sötét volt az éjszaka.

Sok minden miatt aggódott, ilyen volt a természete, ám Nadia miatt történetesen nem. Vagy legalábbis amiatt nem, hogy kijut-e a partra, a terveknek megfelelően háromfelé osztja-e a csapatot, és eljut-e Abenevenbe.

Amint a csónak visszatért, és újra a hajóhoz kötötték, megparancsolta Eliének, hogy húzzák fel a horgonyt, és vegyék az irányt kelet felé. Nem volt értelme várni, a késlekedés veszélyt rejtett magában. (Miért horgonyzik itt egy kereskedelmi hajó? Valamit csempésznek? Érdemes rajtaütöni?) Eliének mondani sem kellett, újra meggyújtotta a lámpákat. Jobban ismerte ezt a partot, mint Rafel, márpedig ő úgy ismerte, mint a tenyerét. A sziklás partvonaltól tiszteletteljes távolságot tartva haladtak.

A lámpák azért égtek, mert nem bujkáltak. Az *Ezüst Tájétek* kereskedelmi hajó volt, Almassarban volt az állomáshelye, és Abenevenbe tartott, hogy ott üzleteket kössön, esetleg diplomáciai ügyeket intézzon a város kalifája számára. A hajó tulajdonosa, a neves kindath kereskedő, Rafel ben Natan ajándékokkal keresi majd fel a palotát. Ahogyan szokta.

Ahogy *szokta*. Többnyire.

Rafel nem dédelgetett nagy ambíciókat. Egy kindath számára ez általában nem volt lehetséges. Annyi volt a vágya, hogy el tudja tartani a szüleit és a két gyereket, akikért ő volt a felelős, és elég pénzt tudjon félretenni ahhoz, hogy egy nap eladja ezt a hajót, és visszavonulhasson valahová. Talán Sillinába, ahol a szülei éltek. Bizonyos okokból kifolyólag a ferriereszi Marsena is szóba jöhetett. Nem kötődött különösebben egyetlen helyhez sem. Ennek is megvolt az oka. Nagyon kicsi volt, az öccse még meg sem született, amikor a szülei kénytelenek voltak elköltözni Eszperániából, a Kiűzetés kárhuzatos idején.

Gyermek volt, ám ahhoz elég idős, hogy emlékezzen az otthonára és annak elvesztésére is. Talán egészen a tengerpartig, majd a száműzetésbe, napokon és éveken keresztül, egy egész életen át hordozta magában azt az érzést, hogy *nem szabad* túlságosan kötödni egyetlen helyhez, talán egyetlen személyhez sem. Az embernek bármije is van, bármiről is gondolja, hogy az övé, elvehetik tőle valakinek a jól kidolgozott terve, pillanatnyi szeszélye vagy a pusztá véletlen folytán.

Az, amit fiatalon megtapasztaltunk, nyomot hagy bennünk – némelyikünkben jobban, mint másokban.

Rafel még mindig emlékezett a parton összegyűlt emberek siránkozására (nem olyasmi volt, amit az ember elfelejt). Emlékezett arra, hogy az apja kifizette a könyörtelenül magas összeget, amelyet azért kértek, hogy a kindathokat átvigyék a vízén Madzsritibe és a száműzetésbe, hogy keressenek egy helyet, ahol élhetnek. Mert az eszperániai papok egy régóta dédelgetett vágya vált valóra azzal, hogy az ottani király és királynő elűzte mind az asharitákat, mind a kindathokat.

A Jadot megtagadó hitetlenek nem fognak többé a napisten gyermekei között élni, hogy mérgező tanaikkal és rejtélyes származásukkal, asszonyaik és elszánt férfiak csábító szépségével beszennyezzék annak aranyos ragyogását.

Rafel emlékezett, hogy az apja nem csatlakozott a hangosan jajveszélőkhöz. Még mindig látta maga előtt. Eltökélten, összeszorított szájjal, hideg tekintettel alkudozott hármójuk elszállítására, aztán felfogadott egy testőrt, hogy vigyázzon rájuk és a holmijukra, aki csak azután kapta meg a fizetését, hogy biztonságban elérték a déli partot. Az új

földön háborúk dúlnak a kalifák és riválisaik között, mesélte a hajón a kisfiának. Ezzel is meg kell majd küzdeniük, hogy új életet kezdjenek egy új helyen. „Nehéz lesz”, mondta Rafelnek, „de meg fogjuk csinálni.”

Rafel ben Natan sokat töprengett azon, hogy mi lakozhatott akkor az apja szívében, ami rejtély volt a számára évtizedekkel ezelőtt, és az maradt most is, ahogy ott állt a hajója fedélzetén, egy tavaszi éjszakán.

Mindenütt rejtélyek vették körül. Ez így volt rendjén. Az embernek nem kell mindet megoldania. Csak azokat, amelyek személyesen érintik: a túlélés kihívásait, hogy elég pénzt keressen ahhoz, hogy *némi* biztonságot szavatoljon magának egy gyökértelen, háborúskodó, megosztott világban.

Arra az esetre, ha elég sokáig él ahhoz, hogy végül letelepedhessen valahol, kindath liturgiával és filozófiával foglalkozó szövegeket képzelt el. Talán egy olyan helyet, ahol jó bort lehet venni vagy akár készíteni, friss szőlőt, fügét természetni. Olykor egy kis kertet látott maga előtt tavacskával, néhány gyümölcsfával, napfényes és árnyékos zugokat, nyugodt életet. Társak vagy nők nem szerepeltek ezekben az ábrándokban. Vagyis egy nő igen, néhanapján.

De ezt túlságosan nehéz volt elképzelni ott, ahol most állt, és ahol a nő volt. Éjszakánként gyakran gyötörte a nyugtalanság.

Akárhogy is, mindennek a lehetősége a távoli jövőben rejlett, és nem is feltétlenül egy olyan úton, amelyre valószínűleg rátalál. Ki tudja, milyen ösvényekre vezet az embert a sors? Azok, akik a holdak állásából vagy birkacsontokból jósolnak szerencsét és jövőt? Ámbár... ha ő és Nadia megteszik azt, amiért Abeneven felé igyekeznek, akkor ez az ábránd, ez a lehetőség talán már nem is lesz annyira távoli.

Egyelőre azonban, ami ezt az éjszakát illeti, Eliének és a tengerészeknek reggelre Abenevenbe kellett vinniük az *Ezüst Tajtékot*. Horgonyt vetnek a kikötőben, üdvözlik az ismerősöket, és Rafel nekilát a terv azon részének, hogy követként ajándékokat visz az egyik város kalifájától a másíknak, illetve kereskedőként a szokásos üzleteit bonyolítja a piacon a sivatagi karavánokkal, amelyek most érkeznek a hegyeken át, együtt a tavasszal.

Az ajándékokat a palotába viszi, hogy hirdessék a szívélyes kindath kereskedő, ben Natan, az almassari kalifa követének visszatértét.

A fedélzeten volt egy csinos fiatal fiú, aki ez alkalommal majd elkíséri. Abenevenben erről mindig gondoskodott. Keram al-Faradi kalifa ízlése nyílt titok volt. Rafel is tudott róla, noha magával a kalifával csupán egyszer találkozott. Általában al-Faradi vezírjével – vagy a vezír egy alárendeltjével – beszélt. Korántsem volt fontos ember, csupán egy jelentéktelen diplomata, bár ez a státusz némi védelmet biztosított számára, még kindathként is.

Nadia és a kísérelője öszvéreken érkeznek majd, a szárazföldön. A nőnek nem kellett sietnie, és nem is fog. A piacon őt is ismerték az emberek, ám most nem önmagaként lép majd a városba. Ezúttal nem.

Ghazzali al-Siyab, az ünnepelt filozófus és mesemondó öt-hat nap múlva érkezik Abenevenbe, egy teve hátán, a déli hegyeken túl élő törzsek között töltött hosszú idő után, szakállasan és napcserzett arccal a száját takaró fátyol felett. A terv szerint Nadia a piactéren találkozik majd vele.

Csakhogy al-Siyab valójában nem volt mesemondó vagy filozófus. Nem volt ünnepelt sem, és nem is járt délen, de megvolt a módja annak, hogy egy hírneves emberről, bármelyik városba érkezik, elhíntse a szóbeszéd magvait.

Aztán majd meglátják. A terv nem volt tökéletes. Ezt Rafel többször is elmondta a hajón mindkettőjüknek, de hát tökéletes tervek csak az álmokban léteznek.

Túl sok kalifa élt a madzsriti partvidékén, a hegyekig nyúló szárazföldön és az azokon túl fekvő városokban. Ez bizonytalan, gyakran erőszakos körülményeket teremtett.

Ez volt Nisim ibn Zukar megfontolt véleménye, aki az egyik ilyen kalifa vezírje volt a virágzó Abeneven kikötővárosában. Már régóta úgy gondolta, hogy ha túl sok ember követel magának egy magasztos címet, az csökkenti annak az értékét (bár nem volt olyan ostoba, hogy ezt ki is mondja).

A történészek azt tanították, hogy évszázadokkal korábban, az Al-Rassan szörnyű bukása előtti években, az átkozott Fernan Belmonte

alatt szinte minden olyan városnak, amely égetett agyagtéglából épült falakkal épült – legyenek azok bármennyire omladozók – és hetente tartott piacot, volt egy kikiáltott királya vagy kalifája. Ez nem maradhatott így, legyenek bármilyen dicsőségesek is az emlékek és a legendák.

Ibn Zugar soha nem látott egyetlen kertet, templomot vagy palotamot sem azon a földön, amely most már mindenestül Eszperániához tartozott. Ott az asharitákat már nem látták szívesen. A jaddita hódítás óta rengeteg idő eltelt, a végső kiűzetés azonban az ő idejében történt. Évszázadokon át megengedték nekik, hogy maradjanak, adót fizettek azért, hogy megtarthassák a hitüket, és törvények korlátozták, hogy mit tehetnek és mik lehetnek, ám ez most megváltozott.

Eszperániában most már csak napimádók éltek – és néhányan, akik annak tették magukat. Voltak ugyanis ashariták (és kindathok, ami azt illeti), akik színlelték, hogy a napistent imádják, csak hogy azon a földön maradhassanak. A vezír nem értette, miért tenne bárki is ilyesmit, mindennapos hazugságban élve, azt kockáztatva, hogy a buzgó papok kézre kerítik, és máglyára küldik. És persze a lelkét is kockára téve. De Nisim ibn Zugar tapasztalatai szerint az emberek nagyon különbözőek voltak.

Ő szívesebben élt egy olyan fontos városban, amelyet olyanok irányítottak, akik, akárcsak ő, Ashar istent és a szent csillagokat imádják. Igen, léteztek törzsi és a hitelvekben mutatkozó megosztottságok és ebből fakadó konfliktusok. Hogyan is ne lettek volna? A kalifák egy része olyan törzsekből származott, amelyek mindig is itt éltek. Másokat a pozíciójuk (és a hűségük) Gurçuhoz, a Hódítóhoz, a keleti oszmanlik urához kötött, aki most Ashariasban uralkodott; ahhoz a férfihoz, aki négy évvel korábban viharos erővel elfoglalta Sarantium arany városát, és új nevet adott neki Ashar (és önmaga) dicsőségére, megváltoztatva ezzel a világot. Ő megérdemelte a kalifa címet és a kalifának kijáró tiszteletet! Az itt, nyugaton uralkodók nem. Ez volt ibn Zugar véleménye. Azok, akik Gurçunak esküdtek hűséget, csupán kormányzók voltak, akik az ő engedelmeivel irányítottak, az ő nevében cselekedtek. Akiket okkal vagy pusztán szeszélyből el lehetett bocsátani – vagy akár meg is lehetett ölni, ami azt illeti. Legjobb katonáik a dzsannik voltak, a rettegett, magas

süvegű gyalogosok, akiket Ashariasból *küldtek* hozzájuk. És ezek az emberek keletről kapták a parancsokat.

Keram al-Faradi, Abeneven kalifája azonban nem tartozott ezek közé az egyszerű kormányzók közé. Al-Faradi nem a Hódító szolgája volt. Ez a város és a Gyöngypalota független maradt keletről. Eddig. Voltak azonban viharfelhők. Ahogy mindig.

Keramnak szerencséje volt a városa elhelyezkedésével: egy délről jövő fontos karavánút végén állt, és mély vizű kikötővel rendelkezett a Közép-tengernek ezen a többnyire védtelen déli partvidékén. Az adók és vámok megbízhatóan csordogáltak; megengedhette magának, hogy hadsereget tartson, és fel tudta tölteni a magtárakat a népének a szükség idejére. Külsőre jámbor ember benyomását keltette, így a templomokban és az utcákon prédikáló wadzsik elfogadták bőkezű adományait, és többé-kevésbé hallgattak a palotában uralkodó romlottságról, annak különböző formáiról.

A megbízhatóan érkező bevételek persze célponttá is tették a kalifát. Bizonytalan világ volt ez, amelyben mindannyian éltek: szegények, kizsájtítottak, buzgó törekvők, hatalommal és ranggal rendelkezők. Egy szemléletes példa: ki számított volna arra, hogy a három fallal védett Sarantium néhány évvel korábban elesik?

Ibn Zukar még soha nem látta az arany várost. Remélte, hogy egyszer elhajózhat oda. Nem is: *szándékában állt*. Elég fiatal volt, még ízlelgette az ambíció édes, csábító borát. Hűségét és fondorlatait, akár egy nyílveszőt, egyetlen célra irányította: arra, hogy keleten a nagy kalifa megismerje a nevét. Természetesen jó értelemben. Gyakran álmódzott arról, hogy hódolattal meghajol Gurçu előtt, majd felemelkedve hivatalosan köszöntik, üdvözölik. Olyan álmom volt ez, amely felrázta, felizgatta.

Ám ebben a pillanatban, ezen a tavaszi reggelen Abenevenben nagyobb volt a valószínűsége annak, hogy Gurçu sajnálatos módon rossz dolgokat hall róla. Vagy hogy a palotából érkező parancsra itt helyben végeznek vele, mielőtt a Hódítóhoz elér a híre – dacára a rangjának. Valójában pont a rangja *miatt*.

A vezír, bizonyos ibn Zukar a hibái és hanyagsága miatt megdöbbenően közel járt ahhoz, hogy Abeneven szeretett uralkodójának halálát okozza!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Csak Ashar kegyelmének és jóságának, valamint a felettünk örködő csillagok végtelen kegyelmének köszönhető, hogy Keram kalifa, legyen örökké áldott, túlélte ezt az árulást. A hitvány vezírt a piactéren lefejezték.

Lelki szemeivel ibn Zukar akaratlanul is maga előtt látta ezt a levelet. Szörnyű volt!

Ezennel, uram, és csak akkor, ha a gondolat valamiképpen a legcsekélyebb tetszésre találna dicső szemedben, két nevet ajánlok neked, nagy kalifa, hűséges, rátermett, jámbor embereket, az itteni áruló vezír és a vakmerő kalifa helyett, ha a jelenlegi fennakadások közepette alkalmasnak ítéled az időt arra, hogy több katonát küldj Abenevenbe, megments minket a káosztól – és érvényesítsd jogos igényedet a városra.

Ténylegesen így juthatott volna el a neve keletre, egy másik, becsúgytól fűtött ember révén. Ibn Zukar többeket is ismert, akik megtennék. Megtörténhetett. Akár most is.

Újra lenézett a kalifára. Keram al-Faradi a fogadószoba egyik elegáns díványán feküdt. Hála Asharnak és a csillagoknak, bíborszínű köntöse a testére volt terítve, elrejtve botrányos meztelenségét. Letekert turbánja a szőnyegen hevert.

Ibn Zukar most már keveset tehetett, a férfit azonban, aki az imént hagyta el ezt a szobát, feltétlenül meg kellett találnia. Soha nem lett volna szabad hagyni, hogy elmenjen! Az, hogy ő volt az, aki pillanatnyi zavarában ezt megengedte, nem volt jó dolog.

Több halálos fenyegetést is megeresztett, gondosan kicirkalmazva a részleteket, arra az esetre, ha az örök nem bukkannának nyomára annak az átkozott fickónak. És mindez még *azelőtt* történt, hogy egy szolga, aki a kialvó tüzet akarta felszítani, meglátott egy aranyláncot csillogni a hátsó falnál, és odavitte neki, mire ő rémülten döbbsent rá, hogy mi az, ami hiányzik. Hogy mi történt itt.

A férfit végül megtalálták, viszonylag gyorsan. Az eredmény azonban nem volt kielégítő.

Abeneven elég nagy volt ahhoz, hogy Nadia – piros gyapjúfejfedőben és szájkendővel fiúnak álcázva magát – könnyedén eltűnjön néhány